ტარტაროზი

№ 26 (262) კვირა, 13 ივლისი 193[illegible]
ფასი 10 კაპ.

12 567
ბიბლიოთეკა-მუზეუმი
Библиотека-Музей
имени
Акад. И. Гришашвили
Академия наук ГССР

ძველი და ახალი

„—უი ქა! მე რომ ბრაზიანი ძაღლი დამეტაკოს, ღობეს ვერ გადავახტები და მაგ კი რავა ჯადოქარივით მიფრინავს!.“

„თავისუფლებისათვის“ მებრძოლი

ონისიმე ყოფილი პარტიულია. პარტია მას ითვლიდა თავის რიგებში, ითვლიდა სანამ შეიძლებოდა პარტიაში მისი მოთმენა არა ერთხელ ყოფილა დასმული საკითხი მისი პარტიიდან გამორიცხვის შესახებ. არა ერთხელ მიუციათ მისთვის გაფრთხილება და წინადადება, რათა მას ხელი აეღო ფრაქციულ მუშაობაზე, მაგრამ ონისიმე ყურადღებასაც არ აქცევდა საკონტროლო კომისიიდან მიღებულ გაფრთხილებებს.

— როგორ, უფლება არა მაქვს მე, ძველ რევოლიუციონერს ვიმოქმედო თავისუფლათ? მაშ რისთვის მიბრძოლია? ვის შეუძლია თავისუფლება შემიზღუდოს?

მინდა მემარჯვენე ვიქნები, მინდა მემარცხენე! ამბობდა ონისიმე და განაგრძობდა მემარჯვენე ოპოზიციაში მუშაობას.

— გაიგე ამხანაგო ონისიმე, რომ მსოფლიო ბურჟუაზიასთან ბრძოლაში ჩვენი პარტიის გამარჯვება შეიძლება მხოლოდ პროლეტარული სიმტკიცისა და მთლიანობის შენარჩუნებით. გაიგე, რომ საბჭოთა კავშირისა და ჩვენი პარტიის წინააღმდეგ ამხედრებულია მსოფლიო ბურჟუაზია,—შინაურ და გარეშე მტრებს არ სძინავთ და ლამობენ გულში ჩაგვცენ მახვილი. მემარჯვენე და „მემარცხენე“ ოპოზიციები კი ასუსტებენ ჩვენს მუშაობას და ხელს უწყობენ მტრებს ჩვენთან ბრძოლაში...

ეუბნებოდენ მას საკონტროლო კომისიაში და უკანასკნელი გაფრთხილება მისცენ მას... ონისიმე არც ისე შეუგნებელია, რომ ვერ მიმხვდარიყო თავის დანაშაულს, მან იცოდა რომ მისი მუშაობა საზიანო იყო პარტიისათვის, მაგრამ ის ვერ ითმენდა, როცა მას ნატაციებს უკითხავდენ, და წესიერებისაკენ მოუწოდებდენ... ის ხომ ძველი რევოლიუციონერია... ის ხომ წინად თავისუფლებისათვის იბრძოდა. სხვას უნდა ასწავლიდეს ჭკუას, მას კი სხვები ასწავლიან, ის ვერ შერიგებია იმ აზრსაც, რომ მას დღეს ხელმძღვანელობას არ ანდობენ...

— მაშ, ასე, შენი წარსული ისტორიისათვის მიგვინდვია, — უკანასკნელათ უთხრეს მას,—დღევანდელი შენი მუშაობა კი პარტიისათვის საზიანოა და მიუღებელი“.

და ონისიმე საკანტროლო კომისიის დადგენილებით ანტიპარტიულ მუშაობისათვის პარტიიდან იქნა გამორიცხული...

თუ წინად ონისიმე ვერ წარმოიდგენდა მის არსებობას პარტიის გარეშე, დღეს ის ამ მდგომარეობას შერიგებოდა, და კმაყოფილიც იყო, რომ საკანტროლო კომისიაში აღარ იბარებდენ და „ნატაციებს“ აღარ უკითხავდენ. იყო თავისთვის მყუდრო ოჯახში და იგონებდა წარსულს, როცა „თავისუფლებისათვის ბრძოლით“ იყო გატაცებული.

„თავისუფლებისათვის“ მებრძოლი წარსულში დღეს ვერ შერიგებია პროლეტარულ პარტიის დისციპლინას და განზე გამდგარა.

პარტია არ ნანობს მის დაკარგვას.

ᲣᲛᲑᲐᲠᲐ.

გზის გაწმენდა

მუშა (მემარჯვენეს და „მემარცხენეს“):—თქვენ მართლაც ასეთი მარჯვნივ და მარცხნივ გადახრა მოგიხდებათ, რომ წინსვლა არ შემიფერხოთ!

ჩემი აღსასრული

(გაგრძელება. იხ. „ტარტაროზი“-ს წინა ნომერი)

აღარაფრის განძრევის უნარი არა მაქვს, თვალებ დახუჭული ვარ, მარა ყველაფერს ვხედავ, მესმის და ვგრძნობ!

აგერ მოხრიგინდა „საჩქარო დახმარების“ ეტლი. კითხულობენ ჩემ ბინას. გამოიშალა ხალხი მეზობელ სახლების აივნებზე.

ავადმყოფი ოჯახის წევრები, მიიწევიან სახლში, მარა ეხლა მე მირჩევნია ისინი თან თუ გამომყვებიან და არა საავადმყოფოში წავლენ მოსარჩენად.

თითონ მე არ მიყვარდა ავადმყოფის ნახვა და ამიტომ არ მიკვირდა, რომ ჩემთანაც არავინ მოდიოდა. მაგრამ მე არც მიცვალებულის ნახვის მოყვარული ვიყავი, ეს ხალხი კი რა სიამოვნებას პოულობს ნეტა, რომ მოაწყდა ჩემი ცხედარის სანახავათ? განსაკუთრებით კი ქალები მოდიან უმეტესობა. ცოცხალს ნაკლები გასავალი მქონდა მათ შორის,—ეხლა რა ჯანდაბათ მესაჭიროება მათი ყურადღება? მარა, ვატყობ, რომ ისინი ერთიმეორესთან შესახვედრათ და საქირდავათ უფრო იყრიან თავს, ვიდრე ჩემ სანახავათ.

უკანასკნელ დროს ყურები მქონდა დაგუბული და კარგათ აღარ მეყურებოდა,—ეხლა ი მთლად სმენათ ვარ გადაქცეული და შორიდან ჩურჩულიც არ გამომეპარება.

კარგათ მესმის, მაგალითად, აი ის დაბალდაბალი, ხმელ - ხმელი ქალი რომ ეჩურჩულება თავის გვერდში მდგომ მაღალ და სქელ ქალს.—თითქოს მე მას ვეკვიატებოდი და მოსვენებას არ ვაძლევდი, მარა უნაყოფოთ, რა თქმა უნდა.

დახეთ ერთი ამ ტუტიფარს!

მქონია შემთხვევა ავკვიატებოდე ვინმეს და დიდი დროც დამეკარგოს უნაყოფოდ, მარა მაგასთან ხომ არც აკვიატება დამჭირებია და არც დიდი დროს დაკარგვა!

ეგერ აივანზე დგას რამდენიმე კაცი და საგმირო საქმე ჩადენია ჩემთან ერთად ცხრაას ხ-ოი, და ხ-თის შემდეგაც. მაგრამ მე კარკვევით მახსოვს, რომ არცერთ ამ საგმირო საქმეებში მონაწილეობა არ მიმაღია და არც ვყოფილვარ იმ ადგილებში იმ ხანათ, რომლებსაც ისინი ასახელებენ.

მეორე ადგილას დგას უფრო ახალგაზრდების ჯგუფი და იგონებენ ჩვიდმეტიდან ოცდა ერთ წლამდი მენშევიკების საწინააღმდეგო მუშაობას ჩემთან ერთად.

მაგონდება მხოლოდ ერთი მათგანი, რომელიც მართლაც მუშაობდა ჩემთან, მარა ერთი ორათ მახდევინებდა ხელფასს.

არ ვიცი, რა სურთ ამით,—ჩემი ქება, თუ თავიანთი თავის გამოჩენა.

ახლა არ იკითხავთ, რა ამბავი ასტყდა გაზეთებში?

თურმე მე ვყოფილვარ, რაც ვყოფილვარ, მარა თავისთავის დაფასება არ მცოდნია!

მეჩოთირება მხოლოდ ერთი რამ: მე თუ არ ვიცოდი ჩემი თავის ფასი,—ამათ ხომ სცოდნიათ და რატომ არ მაფასებდენ ეს დალოცვილები ღირსეულად აქამდე?

მოაღწია გასვენების დრომ და დაიწყო სიტყვების წარმოთქმა. მარა რა სიტყვების! მკვდარი ვიყავი, თორემ მე თითონ წამომცვიოდა ცრემლები თვალებიდან!

განსაკუთრებით აღტაცებაში მომიყვანა ახალგაზრდობის წარმომადგენელის სიტყვამ, რომელიც მათი სახელით მეფიცებოდა, რომ თავგანწირვით განაგრძობდენ იმ საქმეს, რომლსაც მე ვემსახურებოდი მთელ ჩემ სიცოცხლეში, და მისი სრული განხორციელებისას ჩამომძახებენ საფლავში ამ სასიხარულო ცნობას,

გამოსვენებისას კუბო მაღლა ეჭირათ ხელში ჩემ ძველ მეგობრებს. მათ შორის იყო ერთი, რომელსაც ხუმრობით ვექადდი, რომ მის კუბოს მე ავწევდი პირველად, ის კი მე მექადოდა ამნაირათვე. ნაძლევის მოგება გულში ძალიან უხაროდა, მარა სახე მაინც დაღვრემილი ჰქონდა შემთხვევის შესაფერად.

[illegible]თში გადამავიწყდა, რომ მიცვალებული ვიყავი და ღიმილი მომადგა სახეზე. ამავე დროს გადავავლე თვალი დამსწრეთა კრებულს და ნასიამოვნები დავრჩი, რადგან კარგა ბლომად მოეყარა ხალხს თავი.

სანამ კუბო ხელებით აწეული მიჰქონდათ, მეც ძალიან თავმომწონეთ მივდიოდი მარა როდესაც კუბო დაბლა დაუშვეს და პლეხანოვის გამზირზე გადასვლის შემდეგ ეტლზე დადეს,— ჩემმა თავმომწონეობამაც დაბლა დაიწია.

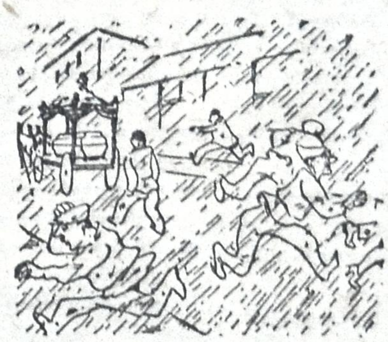

ამას ზედ დაერთო კიდევ ის, რომ გამცილებლებმა ცაზე დაიწყეს ცქერა, სადაც გამოჩნდნენ შავი ღრუბლები და ერთი წვეთი წვიმა ცხვირზედაც დამეცა,

თუმცა დაბლა ვიყავი და გამყოლებზე თვალის გადავლება აღარ მეხერხებოდა, მარა ცხადათ ვამჩნევდი, რომ მათი რიცხვი საგრძნობლად მცირდებოდა.

ჩერქეზიშვილის ქუჩაზე გასვლისას დაუშვა წვიმამ და სეტყვამ, ამ მეჩხერ რიგებიდანაც გაიფანტა ხალხი და მხოლოდ რამდენიმე ათეული ჩემი ძველი მეგობრები დარჩენ კუბოსთან, იქვე სახელდახელო თათბირზე გადაწყვიტეს, რომ რკინის გზის ბოგის ქვეშ შეეყუდრებიათ თავი წვიმასა და სეტყვის გადაღებამდე.

მაგრამ, როდესაც მივაღწიეთ ბოგირთან, აღმოჩნდა, რომ ადგილი უკვე დაეკავებია მეორე მიცვალებულს და მის გამყოლთ, რომელთა რიცხვი ბევრათ აღემატებოდა ჩემს გამცილებლებისას.

ეს მიცვალებული აღმოჩნდა ჩემსავით პასუხისმგებელ მუშაკის მეორე ახალგაზრდა ცოლი, რომლის მიმართ არ ვიყავი კარგ გ[illegible]აბილებაში, ვინაიდან მეტ პატივს ვცემდი მის გაყრილ პირველ ცოლს, ვიდრე ამ ფერუმარილით შეფიფქულ დედოფალს.

უნდა გენახათ, რა დამცინავი ღიმილით გადმომხედა ყვავილების ძნაში გახვეულმა დედოფალმა და თვალების ბნედით მანიშნა ის განსხვავება, რომელიც ცხადათ ემჩნეოდა ჩემსა და მის ამალას.

აქ ჩემ ათეულ მხლებლებსაც ჩამოშორდა რამდენიმე კაცი და შეურთდა მის ამალას.

ისედაც გაფუჭებულ ჩემ გუნებას ესღა აკლდა რაღა!

სასაფლაოზე უკანასკნელი სიტყვის წარმოთქმა შეხვდა იმ ამხანაგს, რომელთანაც აგრეთვე დაქადებული ვიყავი, რომ მის საფლავზე მე წარმოვთქვამდი ბრწყინვალე სიტყვას.

ის ლაპარაკობდა უხასიათოდ, მარა ეს არც გასაკვირი იყო: მიუხედავად დაქადებისა, ალბათ, ვერც მე ვილაპარაკებდი უფრო აღტყინებით ასეთ პირობებში, რომ წილად მხვედროდა მის საფლავზე სიტყვის წარმოთქმა .

მას სიტყვა არც კი ჰქონდა დამთავრებული, რომ მხლებლებმა პირი იბრუნეს წასასვლელად, რადგან წვიმა არ აპირებდა გადაღებას.

მესაფლავეებმა აჩქარებით დაიწყეს სამარეში მიწის ჩაყრა. უკვე შებინდდა, მიიხედ-მოიხედეს, და რომ ველარავინ დაინახეს გამცილებელთაგანი, მიანებეს თავი მუშაობას და გაეშურენ კარავში შესაყუდრებლად.

უეცრად სიჩუმის ჩამოვარდნამ დიდი ცნობისმოყვარეობა გამოიწვია ჩემში.

სიჩქარის გამო კუბოს თავი მაგრათ არ დაეჭედათ. ნელნელა ავსწიე, ავდექი, ამოვფოფხდი სამარიდან და გავიფერთხე სამოსელი.

ოფლიაში გრაფუსნიკი მქონდა ჩადებულ[illegible] ჩამოვლებოდა, და როდესაც ის ამოიღო ჩემმა ცოლმა, გამომელვიძა.

სიცხე ოცდა ცხრამეტი და ხუთი მეათედი მქ-ნდა...

ს. თ—ძე.

ქარიშხლის წინ

უკანასკნელ ხანებში საფრანგეთში ძალიან გაბ-ზირდა მუშათა მასიური გაფიცვები.

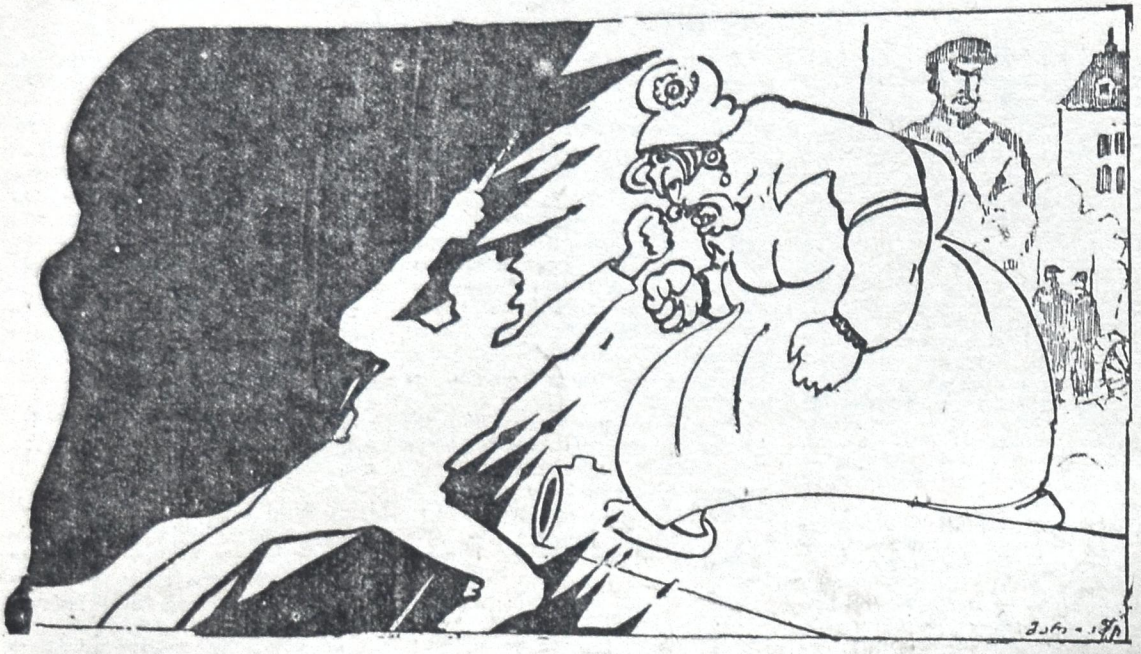

პოლიციმენი:—საკვირველია! ამათი უფრო მეშინია, ვიდრე ჩემი ბატონების!

სიმპატიური ადამიანი (თავისუფალი თარგმანი)

მე რომ სიმპატიური ქალი ვარ, ამას აღიარებს ყველა: ნაცნობი თუ უცნობი.

მოხუცი ქალები რჩევას მკითხანვენ მე ექიმებისა და რეცეპტების შესახებ, ახალგაზრდები მიმხელენ მე თავიანთ საიდუმლოებას და სტირიან ჩემს მკერდზე. მე ვერ დავიკვეხნი განსაკუთრებულ ჭკუასა დაგამოცდილებას, ხასიათი მაქვს ანჩხლი, ხშირად ვნერვიულობ, ყოველგვარ ცნობას მოსმენის უმალვე გავამხელ ხოლმე და მკერდიც ხმელი და ძვლიანი მაქვს.

მე არ ვიცი, თუ რაში იმალება ჩემი სიმპატიურობა, მხოლოდ როცა კი თეატრში მივდივარ და ანტრაკტების დროს ფოიეში დავიწყებ გავლა—გამოვლას, თითქმის წამდაუწუმ მაჩერებენ და მეკითხებიან:

—„მითხარით, გეთაყვათ, სად არის ბელეტაჟი?" —„საით არის მამაკაცების საპირფარეშო"? —„რა წარმოდგენა იქნება, თქვენ გეცოდინებათ— ხვალ"? —„რა ფასებია ბუფეტში? და სხვა და სხვა.

სიმპატიურ ადამიანად ყოფნა, ვგრძნობ, რომ დიდათ სამძიმოა. ვერ მივხვედრილვარ კი, თუ საიდან წარმოსდგება ჩემი სიმპატიურობა და ვწყევლი ჩემს ბედს, რადგან ამის გამო მიხდება გვიან დაწოლა, ძილის მოკლება, სამსახურში დაგვიანება, თავისი საკუთარი საწოლისა თუ სხვა რამ აუცილებელის სხვებისთვის დათმობა დასხვა.

ჩემი სიმპატიურობა ისევ ჩემი სახის სილამაზის ბრალი არის.

მე გამოვედი ხოროდან, მართალია, შევედი სახლში, მაგრამ დიდხანს აქ აღარ შემიცდია და გავსწიე პირდაპირ ქსოვილთა სინდიკატში საჭირო მატერიის საყიდლად.

მე მოვაჭრევინე საჭირო საქონელი და აი, უკვე დავიძარი სალაროსაკენ ფულის გადასახადათ, რომ დახლთან მოვიდა კაცი ტყავის ტყაპუჭით და არა ნოქარს, არამედ მომმართავს პირდაპირ მე კითხვით: „რამდენი მეტრი მატერია მოუნდება ცოლს ტანისამოსისათვის"?

მეც ვეუბნები და მივდივარ სწრაფად სალაროსაკენ, ვდგები რიგში და უცდი თავის ხვედრს, რომ მომესმის იმავე ტყაპუჭიანის ხრინწიანობამდის გაჭირვებული ხმა: „ღვთის გულისათვის, მოქალაქე მანდილოსანო, დაბრუნდით ერთის წამით და მირჩიეთ ეს საკაბე თუ გამოდგება ჩემი 70 წლის მოხუცებული დედისათვის"?

ვბრუნდები...

ჯერ მოედანსაც კი არ მივახლოებივარ, რომ მომესმა განიდან:

„მაპატიეთ, ბოდიშს გიხდით, თქვენ ხომ იმ მხარეს არ გინდათ გადასვლა?

და ამ სიტყვებთან ერთად, ვისიღაც ძვალ—ტყავად ქცეული ხელი ფათურით ეხება ჩემს მხრებს, მეჭდება საყელოზე და განაგრძობს:

„გთხოვთ, გადამიყვანოთ მეც ქუჩის მეორე მხარეს"...

ვუმზერ და ვშეშდები: ჩემს კისერს ეპოტინება უცნობი ბრმა მამაკაცი.

ახლა უკვე აღარაფერი აღარ მესმის, თუ რაა ჩემი სიმპატიურობის მიზეზი.

მაშასადამე—აღარც პირისახე!..

ჰაზირა

ზამთარი მოვა

(კრილოვისებური)

ზაფხული ისე გავიდა—
ხტოდა ჭრიჭინა პატარა.
უშრომო—უზრუნველყოფით
მთელი ზაფხული ატარა.

გავიდა ცხელი ზაფხული
და შემოდგომა გრილია.
ზამთარი კარზე მოადგა,—
ჭრიჭინა მოწყენილია.

დათოვა ტყე და მინდორი,
თოვლშია მთა და ბარია.
ყინვები დადგა სასტიკი,
უბერავს ცივი ქარია.

ვეღარ ხტის ჩვენი ჭრიჭინა,

ყინვამ მოკაკვა წელშია...
ვეღარ ხტის უწინდებურად
ჭრიჭინა მინდორ—ველშია.
წინედ, ზაფხულში მხიარულს,—
მას ეხლა არ უხარია.
ან რა დროს სიხარულია?
ცივი აქვს მას ბუხარია.

სხვა რაღა ექნა?! მიმართა
მან ნაცნობ ჭიანჭველასა:
„ვკვდები სიცივით ძმობილო,
შენგან მოველი შველესა...
მიშველეთ მტერმა, მოყვარემ,
მიშველეთ ერთად ყველამა“
„რას აკეთებდი ზაფხულზე?
ჰკითხა მას ჭიანჭველამა.

„რას ვაკეთებდი?ვლიხობდი;
დრო გავატარე ტკბილათო.“
—ეხლაც იხტუნე! რად გინდა
ზამთარში იყო თბილათო!

დასრულდა ესე იგავი
პატარა, მაგრამ დიდია.
ჭკვიანნი შეშის საყიდლად
ტყის ტრესტში ეხლა მიდიან.

ისელი

ცოლი:—ჩვენსავით გაუყინდეს გვერდები თქვენს ადმინისტრაციას, თუ შეშა თავის დროზე შეეძინა და ამ ზამთარში უშეშოდ არ დავეტოვებინეთ შარშანდებურად!

ბალდასარა და ავთანდილი

ავთანდილი: — ჩემო ბალდასარ, ამ სამ წელში, რაც რომ შენ არ მინახიხარ, ძალიან გამოცვლილხარ. უსათუოდ უნდა საგარაკოთ სადმე წახვიდე.

ბალდასარა: — ქნიაზჯან, არც შენ დაგდგომია კარგი დღე, როცა რომ თარილს ურევ. განა ისეთ დროს მოვესწარით, რომ ჩვენ დაჩათ წავიდეთ? დაჩაზე ახლა მიდიან დვორნიკები, მეკურტნე მუშები, მექისეები და სხვა ამნაირი ახალ მოდის კეთილშობილები.

ავთანდილი: — ბრალი ჩემი, რომ ქეციანი ძაღლივით უსახლკარო დამანარჩუნეს, თორემ შენი სახლი ხომ ნამდვილი სამოთხეა.

ბალდასარა: — რომელი სახლი! რა სახლი! რა შენი დედინაცვალის მოთაქებს ქექამ? ჩ-ი სახლის ადრესი და ნუმერიც კი დამავიწყდა.

ავთანდილი: — როგორც გატყობ შენთვის სახლი ჩამოურთმევიათ?

ბალდასარა: — ჩამოურთმევიათ? არა მამა უცხონდებათ ბლუდზე დადედ და ისე მივართვი. ისე გაშტრენათ გამომისტუმრეს, რომ კედლებსაც ველად მოვასწარი შეცქერა.

ავთანდილი— მაშ ეხლა სადა გაქვს ბინა?

ბალდასარა: — ტო ესტ სადა ვცხოვრობ? ჯერჯერობით „ორიანტის“ გასტინიცაში მომცეს სამი ოთახი თავის ვანით და შუშაბანდიან კარიდორით. მითხრეს, კოლა ზახტაძე რომ დაამთავრებს დიდ შენობის აგებას დვარეცის ბაღში. იქ ერთ ხუთ-ექვს ოთახს მოგცემთო. მაშ ჩემისთანა პატიოსან კაცს, ბიჭში პერვი გილდი კუპეცს, სავეცკი ვლასტი უყურადღებოთ დასტოვებს? ვაი, თავი მოგიკვდეს, ბალდასარ! ეგ რა პექიათებს ბოდამ. ჩემთვის ვისა სცხელა. ისეთ ნახვრეტებიან ოთახში გადამაგდეს, რომ იქ მატანტალა ძაღლსაც კი სირცხვილი შაეყრება. კრუგომ სკვაზნოი მიბერავს.

ავთანდილი: — შენ ეშმაკი კაცი ხარ, ალბად კავშირის წევრი გახდებოდი და კარგი თანამდებობაც გეკავება!

ბალდასარე: — აბა, ქნიაზჯან, როგორ გეკადრება მაგნაირი სიტყვები. არ იცი, რომ ადგილი კარგი მექნება? კარგი ჯამაგირი და ადვილი საქმე. ვზივარ და დეკრეტებს ხელს ვაწერ.

ავთანდილი: — ჩემო ბალდასარ, შენ მასხრობ და მე კი სერიოზულათ გელაპარაკები.

ბალდასარა: — ქნიაზ ავთანდილ, მე კი არა ვმასხრობ, შენ გამხდარხარ პატარა ბავში. ამ უდარნიკების, ვიდვიჟენცების, რაბკორების კომკომოლების და ჩისტკის ხანაში. მე ვინ მომაშავებს სოიუზნი კნიშკას და სამსახურს? ამ ბალშევიკებმა განა ისე მოაწყეს თავიანთი საქმე? ტო, ყურუმსალ, არხანგელცკი გუბერნიაშიც რომ წახვიდე, იქაც გაიგებენ შენს ბიოგრაფიას.

ავთანდილი:—ბალდასარ, მა რითა სცხოვრობ? შვილი შენ არ დეგეხმარება და შენი ძმა-ბიჭები კი შენზე უარეს დღეში არიან.

ბალდასარა: — სურბ-სარქისის მადლმა აურიოს ბალშევიკების საქმე, როგორც მე ამეწეწა ოჯახი. შვილი გამოვზარდე ისე, რომ ცივი ნიავი არ მომიხვედრებია. ეს დეტსკი სადიო, ეს პანსიონიო, ეს გიმნაზიაო. პირიდან ლუკმას ვიღებდი და იმას ვაყლაპებდი. ვფიქრობდი, კაცი გამოვა და სიბერეში გამახარებს მეთქი. ეი, მახარებს კიდეც! ახლო არ მიკარებს. შენ ჩუჟდი ელემენტი ხარო. სად არის სამართალი? მე იმისთვის ჩუჟოი ვარ და ქალაქში ჩამოთრეული რაზნი ხალხი კი იმისთვის რადნოები არიან?

მეც იმის გასაჯავრებლად ჯიბით არაყს ვყიდი, კანტრაბანდათ ცხვარსა ვკლავ და ხორცსა ვყიდი მალვით. დაე, ციხეში ჩამავდონ, რომ მაგ უსვინდისო ლაწირაკსაც სახელი გაუტყდეს.

ავთანდილი: — მაშ ჩემსავით არაფრის იმედი აღარა გაქვს?

ბალდასარა: — უიმედოთ შენი მტერიც არ დარჩეს. პირველ ხანებში ჯერ მენშევიკებს ველოდდი, რაღაცა ღმერთი გაუწყრათ და არ ჩამოვიდნენ. მერმე ომის ლაპარაკებმა გამიტაცა. ესეც გაბითურდა. ომის შემდეგ ტროცკის იმედი მქონდა, — მეგონა მათი ჩხუბი ჩვენ წისქვილს დაატრიალებს მეთქი. აქაც ისეთი შტუკა მოახნიდეს, რომ ტროცკის სახელი ორი გროში გახადეს. დღეს საბჭოთა კავშირში კომკომოლს ტროცკიზე მეტი ფასი აქვს...

ავთანდილი: — მაშ ბალშევიკებმა სულ გაგიცრუეს იმედები რაღა?!

ბალდასარა: — კიდევ ერთი ფრონტის იმედი მაქვს. ეს ფრონტი თუ სრულიათ არ გამოასწორებს ჩვენ საქმეს, პატარა დახმარებას მაინც მოგვცემს. ბუხარინს და რიკოვს მოუთხოვნიათ ასტაროჟნი პოლიტიკა, რომ არც კულაკი შეაწუხონ სოფელში და არც ვაჭარი ქალაქში. ამ ახალ პოლიტიკას დაარქვეს პრავი უკლონი. ძალიან სასიხარულო საქმეა. თუ რომ ბალშევიკები უკლონზე დადგნენ, მაშინ ადვილი იქნება იმათი ჩამოცურება ახალ გზაზე. ჩვენც ადვილათ ამოვისუნთქავთ.

ავთანდილი: — ბალდასარჯან, როგორც მესმის შენ გაზეთებს არა კითხულობ. გუშინ „მუშა“-ში წავიკითხე მეთექვმეტე პარტიულ ყრილობაზე ისეთი რეზოლიუცია მიუღიათ, რომ მემარჯვენეს ზურგზე ბოლი ასვლიათ. ბალდასარჯან, ჩვენი წირვა უკვე გამოსულია. ამას უნდა ანგარიში გაუწიოთ.

ბალდასარა: — ჩემი კომკომოლი შვილი ტყვილათ კი ერ მეუბნება, რომ ჩემისთანა ბავში ხალხი დღევანდელ თარიღში გამოდგება მხოლოდ როგორც უტილსირიო. უტილსირიოები გავხდარვართ, ჩემო ავთანდილ. ჩვენ ვეღარც პრავი უკლონი გვიშველის და ვეღარც ლევი.

ვინმე.

ამაოდ ცდა

მემარჯვენე:—მოიხედე! იქითკენ რა გინდა?!

გლეხი:—ხელი უშვი ჩოხის ჭალთებს, თორემ მე ვი-ცი შენი...

ლილინი

სად. (ატანეები

ზამთარია, სითბო გინდა,
ბუხარი კი არ გაქვს შენა,
სიცივე, რომ გაგამწარებს
უნდა იწყო კვნესა, ქშენა.
და ამ დროს კი დიდ საწყობში
ხედავ ნახშირს მთელ გორასო.
რა ვუყო, რომ „წამაისქნავ“
რაღაც ვედროს გინდ ორასსო.

—:—

ეს ქვეყანა დუმა არის,
იმას მოსთლის კარგი მთლელი.
ვსთქვათ, რომ სახლში ნავთი „ფი-
ნიშ“
და არა გაქვს არც სანთელი,
სიბნელეში ,,ოფნა ხომ კი,
საქმე არის ერთობ რთული.
ჩიხისკენ თუ გაიხედავთ,
ცისტერნაა დატვირთული.
რა ვუყოთ, რომ ეპოს არის,
თვით ეპო ხომ ჩვენიაო,
დაბნევა კი რას მიქვიან,
ან და რისთვის „გრცხვენიაო“.
ადი მაღლა, დაჰკა კლაპანს,
ნავთიც იწყებს დენასაო,
(აქ სიჩუმე საჭიროა
კბილს დავაჭერ ენასაო).
ჰქაჩე ნავთი ღამით სახლში,
თავზე თუ გაქვს წითლად ქუდი.
ეს ცხოვრების რეცეპტია,
არ გეგონოს საქმე. მრუდი.

—:—

ეგებ სადგურს უყენია—
ღვინო მთელი დატვირთული.
აქ კი გმართებს დაფიქრება,
საქმე არის ერთობ რთული.
მოვა შენთან გამგზავნელი,
და გთხოვს საქმის შველასაო.
მოეფერე ღვინის პატრონს,
მოუხშირე ხველასაო.
გამოუტყდი და უთხარი,
(ნუ იქნები კვლავ სათუთი):
—გაგზავნისთვის საჭიროა,
„ჩეთვერები“ ზარე ხუთი.

—:—

ნავთიც ქე გაქვს და ნახშირიც,
თბილ ოთახში წრუპე ნელა,
ხასანბეგურ რაში რეროს,
მაყოლე დელი-დელა.

გამვლელი.

ხიზაბავრელის ჩივილი

(ახალქალაქის მაზრა)

მო, ტარტაროზო, ჩამოჯექ,
მსურს აგიწერო სურათი.
კოპერატივში დამსხდარან
აქ ძმა-ბიჭები სულ ათი.
საბჭოს წევრს ბალიაშვილსაც
ტყიდან მოჰყავდა ცხენია;
ისიც რომ შეძვრა იმათთან,
მაკვირს რათ არა სცხვენია.
დაიწყეს კოხტათ „მეჯლისი“
ჭიქა ჭიქაზე იშლება,
და ცარიელი კვარტები
სავსე კვარტებზე იცვლება.
შეაქეიფეს ნოქარიც,
აგერ ხელებიც გაშალა,
თითქოს ფულებიც მიელოს,
მაშინვე „შროთი“ წაშალა.
ბევრი რამ ხდება ჩვენს სოფლად
ახალქალაქის ოლქშია,
მაკვირს თემსაბჭოს რად ძინავს.
რათ არ ატარებს ოქმშია?

კრაველა.

აჭარული სცენა

მეჩექ ილბალი მქონებია, რომ გადავრჩი და ცოცხალი ვარ ინსანი.

წავედი ჭოვ, მთაში. მუდამ ვმუშაობდი დარში და ავდარში. მიმჩნია სიცხე, ბევრი წამალი ვიცხე, არაფერმა მიშველა, მომეცა ხველა, წამოვედი შინ, ჭოვ, და დავწევი ლოგინში.

გიმიჭირდა ლაპარაკი, ჩემი ბაბაი იყო ძველი კაცი, წევიდა და მეიყვანა ხუსეინ ეფენდი. შიეხვეწა, ჭოვ, შვილი მომირჩინეო. —

ხუსეინ ეფენდი დაჯდა ჩემთან, დაახველა მაგრად და სთქვა: — შოფელი ვარ, რომ მორჩესო, ამას ხავსშით ჩამძვრალა შეითანი და ამას უნდა ნუსხა და სხვანაირი წამლობაო.

— ფაშა ეფენდი მიშველე და ფარას მოგართმეო. —

ხუსეინ ეფენდიმ დასწერა ნუსხა, გალესა წყალში, ჩამისხა პირში და წავიდა ქვევით. ამუვასხი ზევით და ვიყვირე — ნუ დამახრჩობთ მეთქი.

— ჭაა, შეითანა შეწუხდაო.

კისრის ტკივილმა იმატა, მიტრიალებდა თავთან გახურებულ რკინას, მარა არ მოვრჩი. —

მევიდა, ჭოვ, ჩემი აფხანაკი, მეიყვანა ექიმი, ექიმმა ჩამხედა კისერში და თქვა ამას წიტი აქ და უნდა გეიჭრასო. შეითანი გაჭრით რუა მო...ებაო, ყვიროდა ხუსეინი, მე იმას ნუსხით გავაქცევო, შენ კი ამ კაცის ოჯახს დააქცევო. ექიმა დამალებია პირი, გაჭრა წიტი, გამომარეცხია წყლით პირი, და დავიწყე ლაპარაკი.

ალთი შუქურ მოვრჩი ჭოვ. კი მქონებია ყისმეთი, ხშირად ტყუვდება უსწავლელი მილეთი.

— სადაა ეხლა შენი შეითანი.

— მიაძ ნა ექიმმა ხუსეინს, მარა ხუსეინი გეიპარა, ჭოვ, და ოცდახუთი ლირაც ტყუილად წეიღო. —

ბუჯგმუტი.

ზოგი რამ (ბათომი)

გათავდა თუ არა მასწავლებელთა რაიონული კონფერენცია, ხულოდან პირდაპირ ტფილისისაკენ ვქენი პირი.

— ბენ დოლრი სოილიერუმ, ეს მეორე კონფერენცია შედარებით ცოცხალი იყო. თვით სამდივნო ამუშავებდა რეზოლიუციეს მოსმენილ მოხსენებების შესახებ, და არა თვით მომხსენებლები თავიანთი მოხსენებების შესახებ, როგორც ეს პირველ კონფერენციაზე ხდებოდა. —

წელს ხულოს რაიონში დიდი მუშაობა ჩატარდა კულტურულ რევოლიუციის ფრონტზე და ასეთივეა მომავალშიც მოსალოდნელი, მაგრამ თუ განსახკომი და განინსპექტორი სწავლის დაწყებამდე არ შეუდგა ცხრიანა ნაკლებ ზოგიერთ მასწავლებლების გაფერთხვას, თუ დროზე ალაგმული არ იქნა არუნ ბოლქვაძისებური „გლეხთა გამოსაფხიზლებელი“, რიყეთის თემის მასწავლებლებისათვის საკმაოდ ცნობილი ხახულო „აგიტაციები“, მაშინ საქმე ვოლაიდა დაბრკოლდება გოლაიდა...

ესიკელეს კვიცივით გადმოეშვა ავტომობილი ხულოს დაღმართიდან და გლიჯინგლიჯინით შემოვიჭერი ბათომში, მაგრამ ზოვლი ჩამტვრეული კი ვიყავი.

ბათომი კაი ქალაქია, ყველაფერი რიგზეა, მაგრამ პოლიგანში ვერ არის ყველაფერი რიგზე. —

წამომჯდარა, შენ ხარ ჩემი ბატონი, ვიღაც თეთრ ბლუზიანი კაცხი ბერაიას სკამზე და დაუქლეპია თვალები. ხელფასის მოცემას ვინ ჩიოდა, რომ ლანძღვით გარეთ არ გამოვედენე.

— დრო არ გვაქვს, ამხანაგო, გარეთ მიბრძანდით, გარეთ! — წამოილუყლუღა მან და პირგამშრალი გამომდენა გარეთ. ამოილო უჯრიდან ვილაცახ ნაჯღაბნი ლექსები და დაიწყო კითხვა. —

იანო.

ტელეფონთან

საჭამიასერი, გურია

ფ.-ტელ. გამგის ნებართვით ავიღე ტელეფონის მილი და დავურეკე საჭამიასერს, მიუხედავათ იმისა, რომ დარწმუნებული არ ვიყავი ღამის ორ საათზე იქნებოდა თუ არა ვინმე ფოსტაში.

— საჭამიასერი. საჭამიასერია?

— ჰო, ვინ იძახის? ა? — მომესმა ხმა.

გამეხარდა.

— კოლია ხარ? კოლია, გამარჯობა, ბიჭო შენი.

ხმა მიწყდა.

ნუ მკოლეი ნუ მეხვევი, ვინმე დაგვინახავს ლამპის შუქზე! — მომესმა ტელეფონში. გამაცივა, ვიფიქრე: ხომ არ გაგიჟდა ბიჭი-მეთქი.

— ჰა! საჭამიასერი, რავა ჩაგიწყდა ხმა... კოლია, კოლია.

— ჰო, საჭამიასერია, გიცანი, ბიჭო, საიდან მოხვედი მაქ?

— კოლია, როგორაა საქმე? გადახუხვის კამპანია ხომ ისევ ძველებურად არის? ხომ მუშაობენ კონდუქტორად გოგი, დათიკო და ნიკიფორი. შეჯიბრებაში ჰყავთ გამოწვეული ერთმანეთი, თუ ვინ უფრო დიდ ხანს გაძლებს სასადილოში და ვინ მეტს დალევს?

რაო! დათიკო ფოსტიდან „გაანთავისუფლეს“ გადახუხვისათვის? გაანთავისუფლეს და ეხლა კო..პ. სასადილოს გამგეა. მასაც ეს ურჩევნია? თითო მოსადილესთან თითო ჩაის ჭიქა ღვინოს სვამს?

— საჯევახო, საჯევახო, — ჩამესმა ყურში კონდუქტორის ხმა. გამომეღვიძა, ნაჯევახოში ვიყავი.

მეორე დღეს ავედი საჭამიასერში. გოგი, (ფარმაცევტი) ნიკიფორე (თემჯ. მდივანი) და კოლია ფ.-ტელ.) სასადილოში ყორაზე გადადიოდენ. ზოის პარტკრების გახსნა გავიწყებოდა, ზოგს წამლის შემზადება.

ორი „მოხალისე“ ერთიმეორის „ძმურად“ კოცნიდენ. კორესპოდენტი.

კორალეისონ.

პოლიტიკური ფიზკულტურა

სიმართლე უნდა ითქვას, რომ ფიზკულტურას იმპერიალისტურ ქვეყნებში დიდ ყურადღებას აქცევენ თავიდანვე.

ჩვენში ფიზკულტურის მიზანია—მასების ჯანმრთელობა.

იქ კი ფიზკულტურა უმთავრესად ემსახურება ბურჟუაზიის გართობას და, ზოგიერთ შემთხვევაში, მათი ჯიბეებას გასქელების საქმესაც.

უწინარეს ყოვლისა თვითონ იმპერიალისტები არიან საუკეთესო ფიზკულტურელები.

მათი პოლიტიკა და ურთიერთობა აგებულია ფიზკულტურის მკაცრ პრინციპებზე.

ყოველი იმპერიალისტი ამავე დროს დახელოვნებული ფიზკულტურელი უნდა იყოს, ფიზკულტურელი, რომელმაც უნდა იცოდეს ფიზკულტურის ყოველი დარგი: ხტომა ჯოხით. ცურვა, სარბილი, დისკოს სროლა, ტირი, ფუტბოლი, ბოქსი და სხვა.

თუ ჩვენ ღრმად ჩაუკვირდებით ფიზკულტურის ვარჯიშობის სხვადასხვა დარგს, დავინახავთ იმპერიალიზმის თანდათანობით განვითარებას.

აი, მაგალითად:

ხტომა ჯოხით—ასეთი ვარჯიშობაა: ერთი წერტილიდან მეორე წერტილზე გადახტომისათვის საჭიროა გრძელი ჯოხი, რომელიც აიყვანს მოვარჯიშეს თავის (ჯოხის) სიმაღლეზე და შემდეგ მეორე მხარეს გადასვამს. ეს ალბად გამოგონებულია იმპერიალისტებს მიერ ჯერ კიდევ მაშინ, როცა ნავოსნობა არ იყო. ამ საშუალებით შესაძლებელი ხდებოდა თავისი ტერიტორიიდან სხვის მიწა-წყალზე გადასკუპება. (ნახ. 2).

დისკოს სროლა—ეს ალბად იმ დროს, როცა იმპერიალიზმს არ გააჩნდა 42 დიუმიანი შორს მსროლელი ზარბაზანი. მაშინ ალბად არც თვითმფრინავები ჰქონდათ, რომ „ღვთის რისხვა და ზეცის წყალობა“ ყუმბარები ჩამოეყარათ დასაპყრობ ადგილებში. (ნახ. 4).

ცურვა—ჯერ-ჯერობით ყველაზე უფრო მნიშვნელოვანი ვარჯიშობაა. ინგლისი დღემდე ყველას სჯობდა ცურვაში („ზღვის მეფედ“ ითვლებოდა). მაგრამ ომის შემდეგ ამერიკა არ ჩამოუვარდება მას. მათი კრეისერები თავიდან ფეხებამდე ზარბაზნებით შეიარაღებულნი, ერ-

თი-მეორეს ემუქრებიან და უპირებენ ერთმანეთს ოკეანეში ჩახრჩობას. (ალბად ახლო ხახმი მოხდება მათი „შეჯიბრი“ ცურვაში). კვარტებივით დასრიალობენ ოკეანეს უსაზღვრო სივრცეში და ანადგურებენ სხვის მიწა-წყალს. (ნახ. 5).

ტირი—სროლა ნიშანში, სროლაში გაწრთვნა. იმპერიალისტები ომისათვის ემზადებიან. მათ ორი მტერი ჰყავთ: ერთმანეთის მტრები არიან და ამავე დროს—მუშათა კლასისაც. ამერიკა, ინგლისი, საფრანგეთი, იტალია და სხვები უანგარიშოდ ხვრეტენ ახალშენების მკვიდრთ, რომლებიც მათთვის ტირის სანიშნოებს წარმოადგენენ.

— დახელოვნებული სროლა მათ წინააღმდეგ გვქონია ჩვენ. ბარემ-ლა მათზე ვივარჯიშოთ ის არ სჯობია?!— ამბობენ ისინი. (ნახ.3).

ფუტბოლი (ანუ ფეხბურთი) ურთიერთ შორის ჯიბრისთვის ეს ვარჯიშობა ყველაზე უფრო საინტერესოა. იმპერიალისტები ერთმანეთს ეცილებიან ჩვენ ა პლანეტის (დედამიწა) ხელში ჩასაგდებად. ერთმანეთს ხშირად უშვრებიან მოგვერდსა და კვანტს, რომ მეტირე დამარცხდეს (ნახ. 6).

ბოქსი—იმპერიალისტურ ქვეყნებში ყველაზე უფრო გავრცელებული და საყვარელი ვარჯიშობაა. მაგრამ ბოქსს უმთავრესი მნიშვნელობა ეძლევა პოლიტიკაში. ბოქსი ყველაზე უფრო ხმარებაში „სამშვიდობო“ კონფერენციაზე არის. უმეტესად ასე ხდება: ორი მოპირდაპირე (ამერიკა და ინგლისი, იტალია და საფრანგეთი) გამოდიან ერთმანეთის წინააღმდეგ და ერთმანეთს ცხვირპარს ამტვრევენ. მაყურებლები (სხვა ქვეყნის დელეგატები) ვერც კი ბედავენ რომელიმეს მიმართ გამოთქვან თავისი თანაგრძნობა—ეგი თუ მეტოქემ გაიმარჯვოს, მაშინ შავ დღეს დამაყენებსო. (ნახ. 6).

სირბილი—ამ ბოლო დროს იმპერიალისტები სირბილის ვარჯიშობას განსაკუთრებულ ყურადღებას აქცევენ, რადგან მათ ხშირად უხდებათ გამოქცევა აჯანყებულ ახალშენებიდან. ჯერ-ჯერობით სირბილში პირველი ჯილდო ინგლისს ეკუთვნის. ეხლახან მიიღო ინდოეთში. (ნახ. 1)

ხი—ლი.

—პარტიაში არ მღებულობენ: კოფილი ვაჭარი ხარო!.. აკი ლენინი ამბობდა, რომ ვაჭრობა ყოველმა კომუნისტმა უნდა იცოდესო?!

ახალი „ინჟენერი“

სტუდენტთა საერთო საცხოვრებელის საპარიკმახეროდან ხმაურობა ისმოდა.

— შევარცხვინე შენისთანა მომავალი ინჟენერი. რად არ გრცხვენია შე უნამუსო — 200 მანეთი გამომართვი კონტრაბანდას მოგიტანო. ეხლა აღარც საბჭოთა ნაწარმოები მოგაქვს!—მაღალი ტონით ეუბნებოდა პარიკმახერი ვიღაცა ახალგაზრდა ხმელ ხმელ ვაჟს.

— შენამდი ველარ მოვაღწიე. გაიგე თუ არა — ალექსანდრეს ბათომიდან კონტრაბანდა მოაქვსო, დამესია ნათესაობა და ხელიდან გამომგლიჯეს.

— მე ხომ გითხარი საეშმაკოს ნუ მოიტან, ჩვენებური იშოვეთქვა!

— ძველი ხელობა ვერ დავთმე. იმ დალოცვილს კარგი ზორბა მოგება აქვს და...

— მე რას მიპირებ ეხლა?

— ამ კვირაში კიდევ ჩამოვიტან. დამხვდი ვაგზალში.

— შენმა მზემ! გინდა ჩამაგდო ხლაფორთში. მაგისთვის თავს არ გავილანძღავ. ჩემი ფული დამიბრუნე. ადგილობრივ საქონელს ვიყიდი; კონტრაბანდას არ ჩამოუვარდება.

— ფული, კაცო, გუშინ საღამოს 9 საათზე ტრამვაის ვაგონში ვიღაც უსინიდისო ჯიბგირმა ამომაცალა.

— ნუ მიჭარავ, ფული ჩქარა!

— არ გაძლევ, რას მიზამ თუ იცი? ძმა პროკურორი მყავს და შენისთანები რას დამაკლებენ! — სთქვა ახალგაზრდა ვაჟმა და კარები გაიჯახუნა.

— ვინ არის ეგ ყმაწვილი?—ვიკითხე მე.

— ალექსანდრე ძაძამძე, ლენინის სახ. პოლიტეხნიკური ინსტიტუტის სტუდენტი, კონტრაბანდისტი; კულაკის შვილი.

— როგორ თუ სტუდენტი, განა ასეთი კაცი სტუდენტის მოწმობას კიდევ ატარებს?!

ძირულელი თალა.

პატარა მოთხრობები

ჩვენი სოფლის რაინდი

თუ თქვენ გავლა მოგიხდათ სოფ. ბუკის-ციხეში (ოზურგეთის მაზრა), აუცილებლად გაიგონებთ სიმღერას:

ვისაც რა უნდა ისა სთქვას,
სულ სხვაა ჩემი ტრფიალი.
მიყვარს ჩხუბი და მუშტების
წალმა-უკუღმა ტრიალი.

იცნობდეთ! ეს გახლავთ არტემ (არტიმონ) ჩხიკვაძე.

დიდი ხანი არ არის მას შემდეგ, რაც ადგილობრივ კედლებს ამშვენებდა ასეთი განცხადება:

ეკრძალება გლეხკომში შესვლა
არტემ ჩხიკვაძეს
საბჭოს პრეზიდიუმი.

ვინ მოსთვლის გლეხკომში არტემის მიერ ჩხუბისა და სიმთვრალის დროს რამდენი თეფში, ჭიქა, ბოთლი და, კიდევ მეტი, თავი გატეხილა?

კოლექტივიზაციის წინააღმდეგ არ გაულაშქრებია არტემს, რადგან „მე ჭკვიანი ვარ, რაც ვიშოვე, შევჭამე და ეხლა სხვის ნამუშევარს გავიზიარებო“.

მაგრამ კოლექტივში ვის უნდა მუქთა-ხორა!

აი, ასეთი რაინდია არტემი, — და, თქვენ როგორ გგონიათ, — სად უნდა იყოს ეხლა არტემი?

— გამსახლშიო! — იფიქრებს ბევრი.

— არა, არტემ უკანასკნელ არჩევნების დროს გლეხკომის გამგეობაში აირჩიეს.

— ოოაგული ტბაში გადააგდესო! — ნათქვამია.

არტემზე ასრულდა ეს თქმულება.

გამოსარჩენი

ძირულა.

ხალხი ბაქანზე გამოსულა და იცქირებიან შორაპნისაკენ, საიდანაც მატარებელს ელოდებიან.

— კაი შემოსავალი კი ექნება ამ სადგურის მოლარეს! — ამბობს ერთი.

— რატომ?

— იმიტომ, რომ ხურდას არავის აძლევს ბილეთის ყიდვის დროს! — ჩაერია ლაპარაკში მეორე.

— ქალო, ხედავ არავისთვის არ მიუცია ხურდა. სამსახური მაქვსო, ამას ჰქვია სწორედ. შევხედოთ რა კაცია!—და ორივენი წავიდენ სალაროსაკენ.

სალაროს ხალხი ესეოდა და ვიწრო ფანჯრიდან არ მოსჩანდა მოლარე.

—თუ უცოლოა, ჩემს ნინოს მივათხოვ რითაც არ უნდა დამიჯდეს. ჯამაგირი, მართალია, ცოტა ექნება, მაგრამ ჯამაგირზე უკეთესი არ არის ამდენი გამოსარჩენი! — სთქვა ერთმა.

— მარა თუ ქალია, „ქალო? შეეკითხა მეორე.

— მაშინ ცოლად შერთე შენს ვაჟს! ამაზე უკეთეს რძალს სად იშოვი. ხომ ხედავ რამდენი გამოსარჩენი ჰქონია.

მატარებელმა სემაფორს მოაკვლა.

— ხურდა მომეცი კაცო, აბაზი დარჩა შენზე!

— არა მაქვს ხურდა! — იყო აურ-ზაური სალაროსთან.

მატარებელი წავიდა. მოლარე შეუდგა „ხურდების“ ვეერდზე გადაღებას.

შროშის თემის „შადრევანი“

ს. შროშის (ქუთ. ოლ.) მასწავლებ. გიორგი სამხარაძემ გლეხებს მოაჭრევია ტყე (მუხნარი) ვენახის სასარეთ. მასწავლებელ №-ის შენიშვნაზე, რომ ტყის მოჭრა გამოიწვევს წყაროს დაშრობას და გლეხები უწყლოდ დარჩებიან, სამხარაძემ მუქარით უპასუხა.

რი—მე.

ჩვენ საჭიროდ არ ვსცანით რი-მესგან მოწოდებულ მასალის ცალკე წერილად დასტამბვა და აი რატომ: რი-მე ბრალს სდებს მასწავლებელ სამხარაძეს მასში, რომ უკანასკნელის მიერ ტყის გაჩეხვით სოფელ შროშას წყარო დაუშრება და გლეხობა უწყლოდ დარჩება. როგორ დავიჯეროთ, რომ რი-მეს წერილი არ არის ცალმხრივი მსჯელობა? ან ვინ იცის რა საბუთს წარმოგვიდგენს მისი წერილის დასტამბვის შემდეგ თვით ბრალდებული სამხარაძე? სამხარაძე, როგორც რი-მეს წერილიდან სჩანს, პედაგოგი კაცია და ის „ტარტაროზში“ გაწერის და ასეთ „საგმირო“ საქმით სახელის მოხვეჭის მიზნით არ ჩაიდენს ჰეროსტრატეს მსგავს ხეპრულ საშინელებას,—არ გადადგამს ისეთ ნაბიჯს, რომ შროშის გლეხობა უწყლოდ დასტოვოს, და თუ რი-მეს ცნობა მართალი აღმოჩნდება, ჩვენ სამხარაძეს მაინც ვერ გავამტყუნებთ ასე ხელ აღებით, რადგანაც თუ პატივცემული პედაგოგი წყალს (წყაროს) აშრობდა, მაშინ სამხარაძეს ალბად **თავში აქვს ჩამდგარი წყლის საკმაო მარაგი**, რომელიც წყაროს დაშორებისთანავე ეიფელის შადრევანივით გადმოსჩქეფს შროშის მიდამოებს და რიონყვირილასთან ერთად ქაფ-ქაფა ტალღებათ გადაევლება თავზე შავი ზღვის აზვირთებულ სტიქიონს

„ფიცი—მტკიცი“

ქუთაის ადგილობრივი მეურნეობის ინჟენრ. მამასახლისოვს ზედმეტად მიაჩნია საწარმოო გეგმის გაცნობა სამქროების მიერ.

„ც. შუქიბრ.“

— რა გეგმა რის გეგმა!... საქმემ შემოგველიათ?!.. ღმერთი, რჯული გეგმამ თქვენთვის კი არა, ჩემთვის არა მაქვს დააა!

„ჯ̈ კალ გულში“

ჩვენმა ბორჯომელმა კორესპონდენტმა „კირკიტამ“ ხელთ იგდო და გადმოუგზავნა „ტარტაროზის“ რედაქციას „ღია წერილი“, რომელიც ვინმე ედუკი კავილაძეს გაუგზავნია თბილისიდან, წალვერში მყოფ ილიკო ცუცქირიძისათვის.

აი შინაარსი:

გამარჯობა ბიჭო, ილიკო! როგორ ხარ? რატომ არ იწერები წერილს შე კინტო, გაოხრებულო, გაფუ.ებულო და გ. ოახსირებულო?

მომწერე როგორ ატარებ დროს! რომ არ მეშველებოდი, გავჩარხე შენი საქმე: გავყიდე ნახევარზე მეტი შენი ობლიგაციები. დანარჩენსაც მალე გავყიდი და ფულს ერთად გადმოგიგზავნი.

მომიკითხე ზალიკო და „გერმოშკა“ (ესე იგი გერმოგენი).

შენი **ედუკი.**

ყველაზე უფრო ობლიგაციების გასაღებაში „გასპეცებულ“ ედუკის მიმართვაში ჩვენ მოგვეწონა შესაფერად და თავის ადგილზე ნახმარი ეპიტეტები: **შე კინტო, გაფუჭებულო და გათახსირებულო**“.

ყოჩაღ ედუკი!

გლოდნია კაცის შეფასება! — **პირდაპირ სულსა და გულში ჩაძრომილხარ რაღა!**

Ო რ ი „ბ ა ტ კ ა ნ ი“

წყალსადენის სამმართველოს მოანგარიშე სიმონ აბულაძე მოხსნილია თანამდებობიდან, როგორც ყოფილი ბოქაული და სუსტი მუშაკი.

„მ“.

მაგიდასთან მოწყენილად,—
ცხვირმოშვებულ-მოკაული,—
ზის სიმონა, აბულაძე—
ნიკოლოზის ბოქაული.
ადგილიდან „გაჩისტეს“ და
აუტეხეს თავის ფხანა.
თვლემს და ძილში ეჩვენება
ნიკოს ტახტი, ნიკოს ხანა.

აპარატის გამწმენდმა კომისიამ სამსახურიდან მოხსნა კანტრალიორი გიორგი ფალავანდიშვილი, როგორც კედიას განსაკუთრებული რაზმის ყოფილი თანამშრომელი და სიყალბის ჩამდენი.

„მუშა“.

იცნობდით! გახლავთ ყოფილი.—
კედიას თანამშრომელი,
მუშებს და გლეხებს მათრახით
ზურგებს უწვავდა რომელი.
ახლაც იშკილებს აწყობდა,
„ქაფვაში“ ყველას აჯობა,
გუდა-ნაბადი აუკრის,
არ შეარჩინეს კვაჭობა.

მიმოხილვა

კუს ტემპი

ყოველივე მოსალოდნელ უსიამოვნების თავიდან ასაცილებლად, აქვე ვაცხადებთ, რომ ჩვენ არავისი შეურაცყოფა არა გვაქვს მიზნად დასახული. პირიქით — შეურაცყოფიდან დაცვაა ჩვენი მიზანი.

ამის შემდეგ ნება გვიბოძეთ მოვიყვანოთ სიტყვა-სიტყვით ამონაწერი გაზ. „მუშა“-დან:

წერილი რედაქ. მიმართ!

გთხოვთ მოგვცეთ უფლება თქვენი გაზეთის საშუალებით მადლობა გამოუცხადოთ ამხ. ვალიკო დოლიძეს, რომელიც **1921 წლიდან** დღემდე უსასყიდლოდ და **ენერგიულად** მუშაობს მათხოჯის სახალხო სახლის საადმშენებლო საქმის ტფილისის დამხმარე კომისიის თავმჯდომარის თანამდებობაზე.

სახალხო სახლის საადმშ. საბჭოს მოდობილობით: **ვ. ძიძიგური.**

რატომღაც ჩვენ ამ წერილში მადლობის მაგიერ შეურაცყოფა დავინახეთ.

და აი რატომ:

მუშაობა მათხოჯის სახალხო სახლის ასაგებად დაწყებულა ათი წლის წინედ (1921 წელში). მიუხედავად ასეთი დიდი დროისა, სახლი ჯერაც დაუმთავრებელია. ჩვენ ვერ მივხვდით, თუ რაში გამოიხატება „ენერგიულად“ მუშაობა! აღმშენებლობის დღევანდელ ტემპთან, მათხოჯის ტემპი კუს ტემპადაც არ ჩაითვლება.

დღეს ჯიბრია ვადამდე სამუშაოების დასრულებისთვის; აქ კი პირიქით ხდება.

ათ წელიწადს თუ ჩვენ ერთი სახლი ვაშენეთ,—კაპიტალისტურ ქვეყნებს დავეწევით და გაუსწრებთ კი არა,—აფრიკასაც ჩამოვრჩებით.

—:—

„სახაზინო ბეჭედი“

საზოგადოთ გაზეთებში განცხადებებს მეოთხე გვერდზე არ ვკითხულობ. თურმე სიცილი და სეირი იქ არის. აი, მაგალითად, წაიკითხეთ „კომუნისტი“-ს № 142-ში 21 ივნისის თარიღით მეოთხე გვერდზე განცხადება:

> ერმალო ივანეს ძე ორმოცაძის სახელზე ნიგოითის თემ-აღმასკომის მიერ გაცემული **სიღარიბის** მოწმობა № 886 (ა. წ. 18 ივნისის თარიღით) ჩაითვალოს გაუქმებულად.
>
> თავმჯდომარე ფ. კუნჭულია.

18 ივნისიდან 21 ივნისამდე სამი დღეა. მაშასადამე, ამ სამ დღეში „ღარიბი“ ორმოცაძე გაკულაკებული, ანდა არა-ღარიბ (ე. ი. კულაკი) ორმოცაძესათვის აღმასკომს „სიღარიბის მოწმობა მიუცია.

ეჰ! ვინ დათვლის—რამდენი ასეთი „სიღარიბის“ არის გაცემული ჩვენი თემაღმასკომის მიერ კულაკებზე, რომლებიც და რომელთა შვილები ფულს სტყუებენ სახელმწიფოს.

ამხ. აღმასკომის თავმჯდომარეებო! თუ სახაზინო ბეჭედი არ გენანებათ და წარა-მარა ყველაფერზე ასვამთ, თქვენი „საკუთარი ხელმოწერა“ მაინც შეიბრალეთ!

არ ვარჯიშობს ფიზკულტურით ვარჯიშობს.

„თვითკრიტიკა“

აქვე მოთავსებული ხელნაწერის ტექსტი ასეთია, (დაცულია ავტორის მართლწერა):

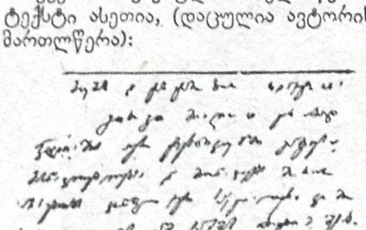

მუშას და ტარტაროზის რედაქტორს

გთხოვთ მიიღოთ ცნობად.

კულაშის აგრო ტეხნიკუმში **გამგესა, მასწავლებლებსა და მოწაფეებს შორის არსებობს კონფლიქტი.** სპეციალური კომისია იკვლევს ამ საქმეს. ამიტომ შესაძლებელია ვინმემ თქვენი რედაქციები ყალბი კორესპონდენციით შეცდომაში შეიყვანოს ასეთის თავიდან ასაცილებლად გთხოვთ კომისიის დასკვნის პრესაში გამოცხადებამდე ჩვენი ტეხნიკუმის ცხოვრებიდან ნუ დაბეჭდავთ რაიმეს.

ამხანაგების მინდობილობით (ხელმოწერა გაურკვეველია).

ალბად ამ წერილის დედანი თუ ასლი სხვა რედაქციებსაც გაუგზავნეს.

აი, ასე ესმით ზოგიერთებს (და, სამწუხაროთ, ამ შემთხვევაში კულაშის აგრო-ტეხნიკუმის მასწავლებლებს, რომელთა **მინდობილობით** ავტორი გვიგზავნის ხსენებულ წერილს) თვითკრიტიკა და პრესის დანიშნულება.

თუმცა ამბავი „უმნიშვნელოა“: **„გამგესა, მასწავლებლებსა და მოწაფეებს შორის არსებობს კონფლიქტი“.** აი ამას ჰქვია რომ იტყვიან: „ძაღლი პატრონს ვეღარა სცნობსო“, (ჩვენ ძაღლად ამ შემთხვევაში არავის არ ვნათლავთ). ანდა რომ იტყვიან: „აირია მონასტერიო“. (არც ზერობას ვსწამებთ პატივცემულ კულაშის აგრო-ტეხნიკუმის მასწავლებლებს). მხოლოდ საჭიროა იცოდენ: პრესა არ არის მხოლოდ კომისიის დასკვნის გამომქვეყნებელი ორგანო, არამედ ის არის მთავარი იარაღი ნაკლულოვანებათა აღმოსაფხვრელად. **ზმუკი.**

სენსაციური ამბავი

ოთახის კარები რომ გამოაღო და ქუჩაში გამოვიდა თითქოს იქაურობა მოიწამლა. წარბები შეიკმუხნა. მრისხანე სახე მრიღო; ცოტა ხანს იყო გაჩერებული და თითქოს ორმად ჩაფიქრებულათ მიწას ჩაჰყურებდა. შემდეგ გრძელ შეჭალარავებულ წვერზე ხელი ჩამოისვა, თითქოს ამოიხვნეშა და ნელა გაუდგა გზას. მიდიოდა ნელა, ჩაფიქრებული. სიარულის დროს მის დაღარულ სახეზე ერთხელაც არ გაუთამაშია ღიმილს. სულ მუდამ წარბ შეკრული იყო. ერთის შეხედვით ასე ეგონებოდა კაცს რაღაც დიდს საიდუმლო საქვეყნო საქმეს აკეთებსო. რას აკეთებდა ეს არავინ იცოდა. გაბრიელ ბრახუნაძე მუდამ დღე ერთ და იმავე საათზე გამოდიოდა სახლიდან, ათიდან თერთმეტ საათამდე. ბრუნდებოდა 4 საათზე. ნელა ჰპყვა პლეხანოვის პროსპექტს, აიარა ელბაქიძის აღმართი და ყოფილ ზემელის აფთიაქთან გაჩერდა, პირი მიიბრუნა და გაიხედა თავისუფლად მონაბერმა სიომ შუბლი გაუგრილა, თვალს ესაამოვნა ახლად გაკეთებული ფართე ქუჩის დანახვა. მაგრამ იმდენად მოხაშმულ-მოწამლული იყო, რომ ფრიად კარგი საქმე იყო გაკეთებული და ბევრი სხვა ასეთი საქმეები კეთდებოდა. ამის მიზეზი იყო ის, რომ კომუნისტები ჭირივით ეჯავრებოდა, ვერ მოენელებია, ორგანიულად, რა იყო ამის მიზეზი თვითონაც არ იცოდა, რომ გეკითხათ პასუხს ვერ მოგცემდათ. ეჯავრებოდა თვალის დასანახავად; მორჩა და გათავდა, გაბრიელი ოდესღაც საქმის კაცი იყო, ეხლა კი სრულიად არაფერს აკეთებდა. მისი ერთად-ერთი გასართობი იყო რუსთაველის პროსპექტზე გავლა და ჭორების შეკრება. გაბლიელს ჰყავდა თავის პარტია: ყოფილი თავადი, ყოფილი ვაჭარი, ყოფილი მღვდელი და ინტელიგენტი. ამათ ყოველ ხის ძირში, ყოველ კუთხეში დაინახავდით ჩუმად მოსაუბრეთ. იფხანდენ გულს, იტკბობდენ სულს სხვადასხვა ჭორებით. ამათში გაბრიელს დიდი ავტორიტეტი ჰქონდა მოპოებული. მისი ჭორი ნაღდ ადგილზე საღდებოდა. ჭორებს ზოგს თვითონ სთზავდენ და ზოგს სხვისგან განაგონს ასაღებდენ. გაბრიელ თავი მობეზრებული ჰქონდა მათგან, დაინახავდენ თუ არა შემოეხვეოდენ და იცოდა რამე თუ არა მაინც უნდა ეთქვა.

გაბრიელი გაჰყვა რუსთაველის პროსპექტს და ცოტა მანძილი გაიარა, რომ წინ შემოეგება ერთი მისი პარტიისგანი, ხელები მოხვია და უთხრა.—გაბრიელ სახეზე გატყობ დიდი რამე ამბავი უნდა იცოდე. მითხარი შენი ჭირიმე.

გაბრიელი თითქოს გაჯავრდა. კოპები შეიკრა.

— კაცო იჯარით ხომ არ ამიღია ახალი ამბები? ერთხელ თქვენცა თქვით რამე. ძალიან საინტერესო ამბავი ვიცი, მაგრამ არ გეტყვით.— სთქვა გაბრიელმა და გასწია წინ. ამხანაგი ფეხ და ფეხ მისდევდა. ცოტა ხნის შემდეგ დანარჩენებიც შეუერთდენ და გაბრიელს გზა შეუკრეს. ემუდარებოდენ ეთქვა რამე. გაბრიელს ნერვიულობა დაეტყო. სახეზე ცბიერმა ღიმილმა გაუთამაშა. რაკი აღარ მოეშვენ, გაჩერდა:—ისეთი სენსაციური ამბავი ვიცი, ისეთი რომ ჯერ გაუგონარი, მაგრამ არ გეტყვით—ღიმილით წარმოთქვა გაბრიელმა.

— გვითხარი, გვითხარი შენი ჭირიმე ერთხმად შებღავლა ჩაგრულმა ხალხმა.

— მოგახსენებთ ნამდვილ ამბავს, ეს სრული ჭეშმარიტებაა. მოვიდა მაგათი აღსასრული, კომუნისტების სინსილა გაწყდება, აღარ დარჩება არც ბავშვი, არც ქალი, არც მოხუცი არც ახალგაზრდა, ერთი სიტყვით ვინც დღეს ცოცხალია ყველანი დაიხოცებიან და ქვეყანა განთავისუფლდება.

— როდის? — ერთხმად შებღავლა ხალხმა და იმედით აღსავსე თვალები გაბრიელს მიაპყრეს.

— ორასი წლის შემდეგ!

— ?!!!!!

კიკოლა.

15 კ.+10 კ.—50 კ.

მშვენიერი სადამოა.

პატმანი მაქვს დანიშნული, მაგრამ წვერგაუპარსავი სად წავიდე!

ნამდვილ ეშმაკს ვგავარ.

მივდივარ სადგურის ქუჩაზე.

„№ 20 კოოლტივის საპარიკმახერო პროლეტარი"

— ნამდვილი საჩემოა!—გავიფიქრე და კარებზე გამოკრული ფასები ავათვალიერე.

„გაკრეჭა—15 კაპ. მოპარსვა—10 კაპ."

სულ ხუთი შაური. მაშასადამე ჩემს ათ შაურიდან ხუთი შაური კიდევ დამრჩება, კარგი საქმეა.

შევედი.

გავიპარსე.

ხურდის უქონლობის გამო, მივეცი ორი თითო აბაზიანი. ველოდები ხურდის მიღებას.

— მეგობარო, ამას ორი შაური კიდევ უნდა.

— დამცეცხლა, მაგრამ რას ვიზამდი, მივეცი უკანასკნელი ორი შაურიც.

გამოვედი სუფთათ.

გამოსვლისთანავე შეყვარებული შემხვდა. ვინაიდან კინოში წასასვლელი ფული არ მქონდა, მე მუცლის ტკივილი მოვიმიზეზე და საჩქაროთ სახლისკენ გზას გავუდექი.

მივეგდე ლოგინზე და უცბად ასეთი მუზა მომეფიდა.

ჩემო პირის მომპარსველო,
შენ დაგეწვას დუქანი,
გარედ ფასი მჭლე სწერია,
შიგ რათა გაქვს მსუქანი?!

სატრფომ კი მოტყუებისათვის სხვა შეიყვარა ეიღაც.

ხუნწელი.

ქმარი:—კარგი! რა ამბავია, რომ შემიბოლე? ორთქლმავალი ხომ არა ხარ!?

ცოლი:—ჰმ! შენ რა კაცი ხარ, პაპიროსს არ ეწევი!?

ᲬᲐᲠᲡᲣᲚᲘᲓᲐᲜ. „და მათ წაიღეს ხატები უფლისა ღვთისა მათისა...

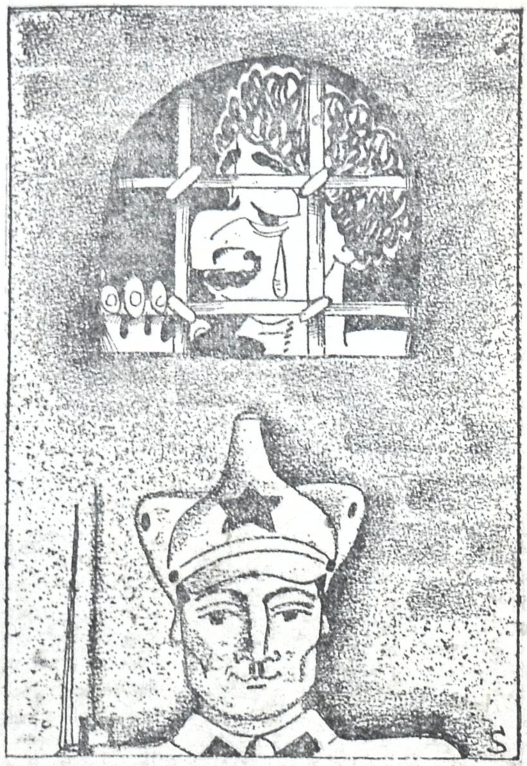

...ამაოსა ზედა.“

ᲬᲛᲔᲜᲓᲐᲖᲔ

ᲡᲐᲭᲘᲚᲐᲝᲡ ᲥᲐᲠᲮᲐᲜᲐ

— თქვენი გვარი?
— ნინუა.
— სახელი?
— მელიტონ...
— თანამდებობა?
— კანტორის გამგე.
— წინად რად მსახურობდით...
— პრისტავად ვიყავი.
— „სასახელო საქმეები“ გექნება იადენილი.
— გიყვარდეს: გლეხების როზგვა და შევიწროება.
— წმენდის არ გეშინიათ?
— სრულებითაც არა, მფარველები ბევრი მყავს. თუ გაწყრა ღმერთი, უკეთესს ადგილს ვიშოვი.
— ჰმმ... კარგი.

2

— თქვენი გვარი და სახელი?
— გოგიბერიძე იოსები.
— თანამდებობა?
— ელ-მწყობი...
— თქვენ გახასიათებენ, როგორც ხელობის არ მცოდნეს...
— მაგათი დედაც... მაშ ვინ წასწია წინ წარმოება, თუ არა მე? კი, მართალია, ტელეფონი ვერ გამყავს კანტორიდან საწყობამდე, მაგრამ სამაგიეროთ სინათლე ხომ კარგათ გამყავს კერძო ვაჭრებთან?!
— ალებული ფული სად მიგაქვთ?
— სად უნდა წავიღო? ჯიბე არა მაქვს თუ?!
—ამბობენ, რომ ყოველ წამს თვრები, სამსახურში მთვრალი მოდის და სძინავსო.
— ერთი მაგათი... რომელ ყოველ წამზე ლაპარაკობენ, დილით რომ დავთვრები, მერმე საღამომდე მთვრალი ვარ. დამეძინება მა რა მომივა...
— მოტორების გადაწვისას რას იტყვი?
— დამეძინა ერთი ორჯერ და გადიწვა ის ტიალი...
— კომუჯრედის მდივანს რას ერჩოდი, რომ კეტი დაგირტყამს?
— ერთი მაგისი... სხვაც ბევრი იყო მდივნები, მარა მე არხეინად ვიყავ. ეს შემომიჩნდა და წაიღო ძალა რაღა მინდოდა ამებარგა აქედან...
— ჰმმ... კარგი.

3

— გვარი, სახელი?
— სამსონოვი ალექსანდრე.
— თანამდებობა?
— მეხანძრეთა რაზმის უფროსი.
— წინედ რად მსახურობდით? ჟანდარმი ხომ არ ყოფილხართ?
— მგონია კი.
— ღიახ მთლად ჟანდარმს მაგონებს თქვენი სახე, თქვენ გახასიათებენ, როგორც პროფესიონალურ ლოთს; სისტემატიურად აწიოკებს ოჯახსო.
— რა ვუყოთ, მიყვარს ღვინო და არაყი... ვერ დავთმობ.
— ჰმმ... კარგი.

ბრაგუნა.

Ჯ Უ Მ Ა Თ Ი

ამ ჩვენ საწყალ გლეხკომში
ვაჭარი ზის ცნობილი,
(ალბად ვინმე „დიდ კაცის“
იგი არის ძმობილი).
არსენაა დარჩია
განთქმულია ოხრობით,
ბიჭმა სახლი აივსო
მოხერხებულ ნოქრობით.
აბა, პასუხს ვინ მოსთხოვს,
ან ვინ დასჯისამაზე.
რევიზია არა სჩანს,
რომ მოასწროს ქამაზე.
სჭამე გმირო გლეხკომი
გაატარე დროება,
თუ ამ ქეიფს ბოლოში
გამსახლი არ მოება.
ჭამე, ჯამგეს გლეხკომის
ჯერ არ გაულევიძია.
მაგრამ ბოლოს მოგცხებენ,
არ შეგრჩება ბიძია.

კორტი.

ნაადრევი სიხარული

რადიომ დაიწყო ცნობების გადაცემა ზოგიერთ ბიუროკრატებისა და მავნე ელემენტების შესახებ.

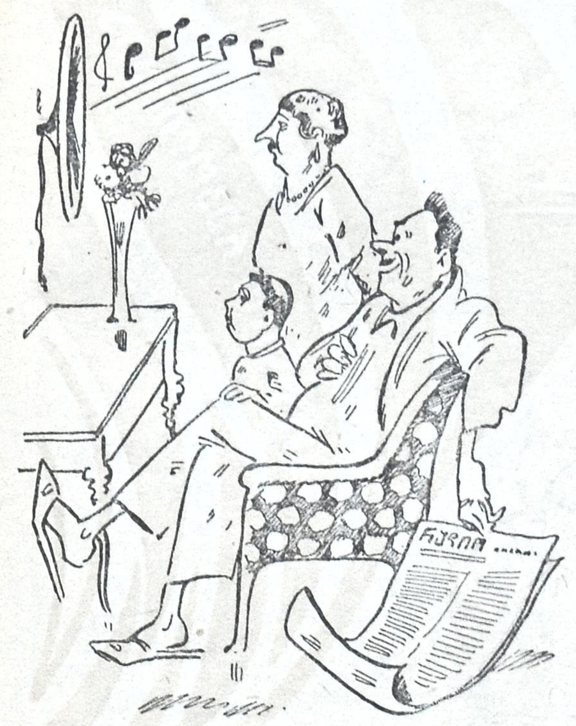

— ჰაააა! ძალიან სასიამოვნოა! როგორ ცუდათ ახასიათებენ ყარამანს, ბიუროკრატიო, ზარმაციო... რა კარგია რადიო?—მშვენიერია!

— სსსს! რაო?! ჩემზე ამბობენ! გაუსწორებელი ბიუროკრატი, ინტრიგანი, ანტი-საბჭოთა ელემენტი... (რადიოს) შენს მომგონს რა ვუთხრა მე!

სცენა აღმასკომში (სამტრედია)

გლეხი (რეგისტრატორს).—მომეცი შენ გენაცვალე, ბალანეს მეტრიჩესკი. დილაძს აქეთ აქანე ვდგევარ და აგერ ორი საათი სრულდება.

რეგისტრატორი (კოპალეიშვილი): —ჰა, დავთარი და შენ თითონ მონახე. (გლეხი ეძებს, ვერაფერი გაიგო). მარო რავა ხარ ქეიფში? წუხელი ძაან დრო ატარეთ, არა?

მარო:—ილოცხლე იქანა ფრონცქიფრონცქი ქალები იყო, გვაკლდი მხოლოდ შენ.

გლეხი:—მე ვერაფერი ვნახე აქანე, ბიძი, და თუ მინახავ კაი იქნება.

რეგისტრ.—მე არ მცალია, ხვალ მოდი და მონახე... მარო, ძაან დრო ატარეთ არა!

გლეხი. (მიმართავს იქვე მომუშავე ქალს);—ბიძიკო შენ მაინც მომინახე იგი ქაღალდი...

ქალი:—რომელი ქაღალდი? სად მცალია მაგისთვის... წკრრრ.... საიდან? ვიიინ? ჟორა? რად დამატყვილე წუხელის? მე დაგატყვილე თუ შენ? ახ ტი! ანიჩქა, გთხოვენ ტელეფონთან...

ანიჩქა:—ზრასტი, მიშა, გენაცვალე იქეიფე წუხელის? გრიშა იყო? კიი? მარო, გესმით გრიშა ყოფილა. კარგი დრო ატარეთ? სული თქვენსკენ მქონდა, მარა ვერ წამოვედი. მიშა გიგზავნი „ვოზდუშნი პოცელუის“ და გრიშასაც უნაწილე.

გლეხი:—ჩიმო ბიძიე, მომინახე იგი ჩემი ქაღალდი და ჩემი ზურგით წოუღებ მაგ „ვაზდუჩნი პაცელუია“ თუ რაცხა. (ყველანი იცინიან).

რეგისტრ.—რა გინდა, პაპაშა შენ?

გლეხი:—რავა რა მინდა, შე კაი ქალო, დილას აქეთია გეჩიჩინები და ვერ გეიგე?

რეგისტრ.—რომელშია დაბადებული?

გლეხი:—ექვსში...

რეგისტრ.—დეზერტირი ყოფილა...

გლეხი:—დეზერტირი კი არა, ტფილისში სწავლობს.

რეგისტრ.—მაშ ხვალ მოდი, დღეს არ მცალია... წკრრ...

ლიპა:—ა... საიდან? საჯავახო? ნომრები მოვნახოთ? რა მენომრეება! საქმე ხვარ დაგ...იათ...

თედორე:—იმუშავეთ, ამხანაგებო, ტ... ნუ ცდებით!

რეგისტრ.—ეს თქვენი საქმე არ არის. ეხლა მუშაობა გათავებულია.

გლეხი:—იმდენი რა გითხრა თქვენ რამეს მუშაობდეთ და რამეს აკეთებდეთ!

ბ...აგუნა.

„ტარტაროზი“-ს სპეციალური რკინის გზის ნომერი გამოვა 27 ივლისს
თანამშრომლებს ვთხოვთ მოგვაწოდონ მასალები

Библиотека-Музей
имени
Академия наук ГССР

მსოფლიო რევოლიუციის ხანძრის
ცეცხლის მქრობელთა რაზმი

— რამდენ წყალს ვასხამთ, მაგრამ ჩაქრობა მაინც არ იქნა, უფრო ძლიერდება.

რედ.: სარედაქციო კოლეგია, გაზ. „მუშას" გამოცემა, გაზეთების გამომცემლობათა სტამბა „კოლექტივი", ჰამოს ქუჩა № 68
მთავლ. № 1819